

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 627/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. decembra 2012 prerokoval podanie doc. JUDr. J. Č., PhD., zastúpeného Advokátskou kanceláriou A., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. P. K., z 15. novembra 2012 označené ako „*Námietka predpojatosti podľa § 28 zákona č. 38/1993 Z. z. v platnom znení*“, ktorým uplatňuje námietku predpojatosti proti sudcom Ústavného súdu Slovenskej republiky Ľubomírovi Dobříkovi a Jánovi Auxtovi vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 427/2012, a takto

r o z h o d o l :

Sudcovia Ústavného súdu Slovenskej republiky Ľubomír Dobřík a Ján Auxt sú v y l ú č e n í z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 427/2012.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2011 doručená sťažnosť doc. JUDr. J. Č., PhD., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou A., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa

JUDr. P. K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 21 ods. 4 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 25 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 26 paktu nečinnosťou prezidenta Slovenskej republiky súvisiacou s návrhom na jeho vymenovanie do funkcie generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Sťažnosť sťažovateľa bola pridelená na rozhodnutie III. senátu ústavného súdu, ktorého členmi sú sudcovia Ľubomír Dobřík a Ján Auxt, a je vedená pod sp. zn. III. ÚS 427/2012.

Dňa 15. novembra 2012 bolo ústavnému súdu doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa označené ako „*Námietka predpojatosti podľa § 28 zákona č. 38/1993 Z. z. v platnom znení*“ (ďalej len „námietka predpojatosti“), v ktorom sa okrem iného uvádza:

«... sťažovateľ týmto podľa § 28 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení (ďalej len ZoUS) vyhlasuje, že vo vzťahu k rozhodovaniu o sťažnosti sťažovateľa proti nečinnosti prezidenta zo dňa 7. novembra 2011 (ďalej len sťažnosť) v konaní pod sp. zn. III. ÚS 427/2012 odmieta pre predpojatosť sudcov Ústavného súdu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Ľubomíra Dobříka z dôvodov, že existujú skutočnosti zakladajúce dôvodné pochybnosti o ich nepredpojatosti v tejto veci. Odôvodnenie tejto námietky predpojatosti si dovoľujeme uviesť nižšie:

(A) VČASNOSŤ PODANIA NÁMIETKY

1. Podľa § 28 ods. 1 druhej vety ZoUS: „Ak dôvody, ktoré vedú k vyhláseniu o odmietnutí sudcu pre jeho predpojatosť vznikli do začiatku ústneho pojednávania, môže ju účastník konania vyhlásiť najneskôr na začiatku ústneho pojednávania.“

2. Skutočnosti, ktorými odôvodňujeme túto námietku predpojatosti a ktoré uvádzame nižšie, vznikli pred začiatkom ústneho pojednávania, ktorého termín je stanovený na 20. novembra 2012 o 11:00 hodine. Keďže túto námietku podávame 5 dní pred týmto termínom, je táto námietka podaná včas v zmysle § 28 ods. 1 druhej vety ZoUS.

(B) KRITÉRIÁ PRE POSUDZOVANIE (NE)PREDPOJATOSTI SUDCOV ÚSTAVNÉHO SÚDU

3. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že existenciu nestrannosti sudcu treba posudzovať podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (porov. III. ÚS 16/00).

4. Nestrannosť treba teda skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť osobné presvedčenie sudcu prerokúvajúceho prípad, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky na vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudca predpokladá až do predloženia dôkazu opaku (porov. Piersack v. Belgicko - rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP) z 1. októbra 1982).

5. Nemožno sa uspokojiť len so subjektívnym hľadiskom nestrannosti, ale treba skúmať, či sudca poskytuje záruky nestrannosti aj z objektívneho hľadiska. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho hľadiska sudcu, ale podľa vonkajších objektívnych skutočností. V danom prípade platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Spravodlivosti nielenže má byť učinené zadosť, ale sa musí aj javiť, že sa jej činí zadosť (porov. Delcourt v. Belgicko - rozsudok ESLP zo 17. januára 1970, Padovani v. Taliansko, rozsudok ESLP z 26. februára 1993). Sudca sa má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný, a zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti.

6. Judikatúra Ústavného súdu aj ESLP teda vyžaduje, aby sa obava z nedostatku nestrannosti zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Tzv. objektívna nestrannosť sa teda posudzuje nie podľa subjektívneho postoja sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže byť subjektívne absolútne

neustranný, ale i napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie, ktoré postupne vo veci vykonával, alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, k stranám konania, ich právnym zástupcom, svedkom a pod. Z tohto hľadiska preto nezáleží ani na tom, že sudca sa k návrhu na jeho vylúčenie vyjadril v zmysle, že sa vnútorne necíti byť zaujatý. Rozhodujúce nie je jeho stanovisko, ale existencia objektívnych skutočností, ktoré vzbudzujú pochybnosť o jeho nestrannosti v očiach strán a verejnosti (III. ÚS 158/08).

7. Na vylúčenie sudcu z rozhodovania nie je potrebné, aby bolo preukázané, že je predpojatý. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom, pochybnosti o jeho nepredpojatosti.

(C) DÔVODY NA VYLÚČENIE SUDCU JUDr. JÁNA AUXTA

8. V prípade sudcu JUDr. Jána Auxta existujú podľa nášho názoru dôvodné pochybnosti o jeho nepredpojatosti z dôvodu jeho pomeru k prejednáwanej veci.

9. Niekoľko dní pred podaním tejto námietky sme sa neformálnym spôsobom dozvedeli, že blízka osoba sudcu Jána Auxta - konkrétne... - bola nedávno údajne prijatá na miesto prokurátorky Okresnej prokuratúry v B., na ktoré má nastúpiť od 1. januára 2013. Pred tým v rezorte prokuratúry nepôsobila.

10. Keďže každého prokurátora vymenúva do funkcie generálny prokurátor, je nepochybné, že k tomuto vymenovaniu došlo s vedomím a súhlasom súčasného vedenia prokuratúry.

11. Je všeobecne známou a overiteľnou skutočnosťou, že k vymenovaniu osoby, ktorá predtým na prokuratúre nepôsobila ako právny čakatel', priamo do funkcie prokurátora dochádza len vo veľmi výnimočných prípadoch. V takýchto prípadoch navyše vymenovanie úplne závisí od voľnej úvahy a slobodného rozhodnutia generálneho prokurátora, pretože na získanie tejto funkcie nemá žiadna osoba právny nárok (a právne predpisy ani nestanovujú žiadne podmienky, za splnenia ktorých by takýto právny nárok mohol vzniknúť).

12. Je rovnako všeobecne známou skutočnosťou že množstvo záujemcov o funkciu prokurátora dlhodobo a niekoľko stonásobne prevyšuje počet voľných miest. Táto skutočnosť v kombinácii s neexistenciou možnosti ani len podmieneného právneho nároku na získanie funkcie a prakticky neobmedzenou kontrolou vedenia prokuratúry nad výberom

prokurátorov znamená, že získanie funkcie prokurátora osobou bez predchádzajúceho pôsobenia na prokuratúre je privilegium. To platí aj vtedy, ak uchádzač spĺňa všetky odborné a iné predpoklady na výkon funkcie prokurátora. Pre vylúčenie pochybností, nijako nespochybňujeme, že uvedená blízka osoba sudcu JUDr. Jána Auxta spĺňa odborné a iné zákonné predpoklady na výkon funkcie prokurátora a že uvedené miesto získala v súlade s platným zákonom. Tvrdíme len to, že aj ak všetky predpoklady spĺňa a miesto získala zákonne, konečné rozhodnutie o prijatí na toto miesto záviselo od voľnej a neobmedzenej úvahy vedenia prokuratúry (ktoré môže rozhodnúť akokoľvek a nemusí to ničím odôvodňovať). Na získanie miesta prokurátora nestačí len spĺňať všetky odborné a zákonné predpoklady, nakoľko uchádzačov spĺňajúcich tieto predpoklady je omnoho viac ako voľných miest. Na získanie miesta je okrem splnenia týchto predpokladov potrebné pozitívne rozhodnutie vedenia prokuratúry o výbere konkrétneho uchádzača, ktoré závisí od voľnej úvahy vedenia prokuratúry. Preto je získanie takéhoto miesta vo svojej podstate privilegiom.

13. Osoba, ktorej sa tohto privilegia dostane, a tým aj jej blízke osoby, majú teda všetky dôvody byť vďačné tomu, vďaka komu sa jej tohto privilegia dostalo. Sudca JUDr. Ján Auxt má teda dôvod byť vďačný súčasnému vedeniu prokuratúry. Na samotnej vďačnosti, ktorá patrí medzi pozitívne ľudské vlastnosti, by ešte nebolo nič zlé. Problém však nastáva, ak existujú dôvodné pochybnosti, že by prejavy tejto vďačnosti mohli viesť až k porušeniu práva inej osoby na spravodlivé súdne konanie a na nestranné rozhodovanie sudcu v ňom.

14. Je všeobecne známou skutočnosťou, že súčasné vedenie prokuratúry vždy zastávalo negatívny postoj k ustanoveniu sťažovateľa do funkcie generálneho prokurátora. Tento postoj sa konkrétne prejavil aj iniciovaním konaní na Ústavnom súde vedených pod sp. zn.:

- (a) PL. ÚS 95/2011 (návrh zastupujúceho generálneho prokurátora na vyslovenie nesúladu zákona s ústavou, ktorého výsledkom v prípade úspechu by bola neplatnosť zvolenia sťažovateľa za kandidáta na vymenovanie do funkcie generálneho prokurátora); a
- (b) IV. ÚS 433/2012 (sťažnosť bývalého generálneho prokurátora a súčasného námestníka generálneho prokurátora, ktorou napadol okrem iného aj platnosť voľby

sťažovateľa za kandidáta na vymenovanie do funkcie generálneho prokurátora zo dňa 17. júna 2011).

15. Iniciovaním týchto dvoch konaní na Ústavnom súde zastupujúci generálny prokurátor a jeho námestník jednoznačne dali najavo, že majú záujem na tom, aby sťažovateľ do funkcie generálneho prokurátora vymenovaný nebol. O tomto závere nemôže byť rozumná pochybnosť, nakoľko presne toto by bolo výsledkom každého z týchto konaní, ak by Ústavný súd návrhu vyhovel. Zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, z ktorej by vyplývalo, že tento záujem súčasného vedenia prokuratúry už neexistuje.

16. Tento záujem súčasného vedenia prokuratúry je zhodou okolností identický so záujmom prezidenta ako účastníka konania o sťažnosti sťažovateľa. Je úplne nepochybné, že prezident sťažovateľa do funkcie, do ktorej bol riadne zvolený, vymenovať nechce. Ak by totiž chcel, nikdy mu nič nebránilo, aby tak urobil. Pritom však nie je schopný sformulovať žiadne dôvody na nevymenovanie, ktoré by neboli osobne svojvoľné.

17. Vzhľadom na tieto skutočnosti máme dôvodnú obavu, že sudca JUDr. Ján Auxt by z vďačností za privilégium, ktorého sa rozhodnutím súčasného vedenia prokuratúry dostalo jeho blízkej osobe, mohol pri svojom rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa uprednostniť záujmy súčasného vedenia prokuratúry (ktoré sú identické so záujmami prezidenta ako druhého účastníka konania). Tým je daná dôvodná pochybnosť o nepredpojatosti sudcu JUDr. Jána Auxta v tejto veci, ktorá odôvodňuje jeho vylúčenie z rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa.

18. Táto predpojatosť sa podľa nášho názoru už aj konkrétne prejavila. Za jeden z objektívnych prejavov predpojatosti sudcu JUDr. Jána Auxta považujeme jeho konanie, resp. nekonanie v súvislosti s odlišným stanoviskom v konaní IV. ÚS 433/2012 o sťažnosti bývalého generálneho prokurátora spochybňujúcej platnosť zvolenia sťažovateľa dňa 17. júna 2011. Túto sťažnosť Ústavný súd 24. augusta 2012 odmietol ako zjavne neopodstatnenú a podanú neoprávnenou osobou, pričom sudca JUDr. Ján Auxt si k tomuto rozhodnutiu vyhradil odlišné stanovisko. Prejav predpojatosti vidíme predovšetkým v tom, že vydanie tohto odlišného stanoviska sudcovi JUDr. Jánovi Auxtovi trvalo tak dlho, že uvedené rozhodnutie podľa našich informácií sa doručuje účastníkom a stane sa právoplatným len v najbližších dňoch napriek tomu, že bolo vydané už pred tromi mesiacmi. Keďže rozhodnutie znie v neprospech bývalého generálneho prokurátora, zdržiavanie

nadobudnutia jeho právoplatnosti bolo v súlade s jeho záujmom, ktorý je zhodou okolností totožný so záujmom prezidenta v konaní o sťažnosti sťažovateľa.

19. Aj keď obsah uvedeného odlišného stanoviska zatiaľ nepoznáme, dá sa dôvodne predpokladať a je pravdepodobné, že bude hájiť záujem bývalého generálneho prokurátora ako sťažovateľa v predmetnom konaní (totožný so záujmom prezidenta v tomto konaní), ktorý je v priamom protiklade so záujmami sťažovateľa v tomto konaní. Jeho obsah sa však nemáme ako dozvedieť predtým, ako bude zverejnené na stránke Ústavného súdu, k čomu dochádza až po doručení rozhodnutia účastníkom a nadobudnutí jeho právoplatnosti.

20. Ako vyplýva z rozsudku EŠLP vo veci Indra v. Slovensko z 1. februára 2005, aj rozhodovanie sudcu v inej veci (vo všetkých jeho formách, vrátane postupu v konaní a odlišného stanoviska) môže byť samostatným dôvodom nepredpojatosti, ak toto rozhodovanie mohlo vyvolať u sťažovateľa odôvodnené obavy, že disentujúci sudca svojim názorom dal najavo, že nebude pristupovať k jeho prípadu s požadovanou nepredpojatosťou, alebo ak názory vyjadrené v odlišnom stanovisku či postup pri jeho vydávaní odôvodňujú sťažovateľove obavy, že sudcovi chýba v jeho veci potrebná neustrannosť.

21. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že vo vzťahu k sudcovi JUDr. Jánovi Auxtovi existujú významné okolnosti zakladajúce objektívne pochybnosti o jeho nepredpojatosti. V dôsledku týchto skutočností je dôvodná obava, že jeho rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa nebude neustranné, a že sa takým ani nebude javiť. Preto by sudca JUDr. Ján Auxt mal byť z rozhodovania v tejto veci vylúčený.

(D) DÔVODY NA VYLÚČENIE SUDCU JUDr. ĽUBOMÍRA DOBRÍKA, PhD.

22. V prípade sudcu JUDr. Ľubomíra Dobríka, PhD. existujú podľa nášho názoru dôvodné pochybnosti o jeho nepredpojatosti z dôvodu jeho pomeru k veci a k druhému účastníkovi konania.

23. Je všeobecne známou skutočnosťou, že sudcu JUDr. Ľubomíra Dobríka PhD. a prezidenta ako druhého účastníka konania spája spoločná politická minulosť, keď v rokoch 1994 až 1997 obaja boli vysokopostavenými členmi politickej strany H. a zastávali ako nominanti tejto politickej strany vysoké politické funkcie - prezident ako predseda Národnej rady Slovenskej republiky a sudca JUDr. Ľubomír Dobřík PhD. ako štátny tajomník Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Národná rada Slovenskej

republiky pod vedením súčasného prezidenta následne v roku 1997 zvolila JUDr. Ľubomíra Dobríka, PhD. ako nominanta H. za kandidáta na sudcu Ústavného súdu.

24. Táto spoločná minulosť sudcu JUDr. Ľubomíra Dobríka, PhD. a prezidenta vo vrcholovej politike môže sama osebe zakladať dôvodné pochybnosti o nepredpojatosti sudcu JUDr. Ľubomíra Dobríka, PhD. Je pravdou, že každý človek má svoje politické presvedčenie, ktoré mu nikto nemôže vziať, a preto náhodná totožnosť politických názorov sudcu s politickými názormi niektorého účastníka konania bežne nie je problematická (najmä nie v prípadoch, ktoré nemajú žiaden politický kontext). Vo väčšine prípadov je politické presvedčenie internou súkromnou záležitosťou každej osoby, a nie je preto ani verejne známe. Problém však nastáva v prípade, ak je odôvodnená obava, že toto politické presvedčenie môže stáť v ceste nestrannému rozhodovaniu a spravodlivému súdnemu konaniu. Takáto dôvodná obava existuje, ak:

(a) totožnosť politických názorov sudcu a účastníka konania je verejne známa a oficiálne potvrdená minulým pôsobením oboch pre tú istú politickú stranu a oficiálnou reprezentáciou týchto politických názorov vo vysokých politických funkciách; a zároveň

(b) predmetom konania, v ktorom má sudca rozhodovať, je posúdenie politického postupu účastníka - aktívneho a vysokopostaveného politika, ktorého politické presvedčenie je zhodné s politickým presvedčením konajúceho sudcu (čo je oboch prípadoch verejne známe a potvrdené oficiálnym minulým pôsobením oboch v tej istej politickej strane), pričom výsledok konania je spôsobilý mať aj politicko-reputačný dopad na tohto účastníka.

Keďže obe tieto podmienky sú vo vzťahu medzi sudcom JUDr. Ľubomírom Dobříkom, PhD. a prezidentom ako účastníkom konania splnené, zakladá to dôvodnú pochybnosť o tom, či sudca JUDr. Ľubomír Dobřík, PhD. bude v tejto veci rozhodovať nestranne a nepredpojato a či sa to tak bude aj javiť.

25. Z obdobia ich spoločného politického pôsobenia pochádza priateľský vzťah sudcu JUDr. Ľubomíra Dobríka, PhD. k súčasnému prezidentovi, ktorý pretrváva dodnes. Priateľský vzťah je samozrejme subjektívna skutočnosť, ktorej existencia sa dá v prípade potreby aj účelovo popierať. Preto je pri posudzovaní predpojatosti z dôvodu existencie priateľského vzťahu potrebné vychádzať z objektívneho testu predpojatosti a skúmať jej prípadné vonkajšie prejavy a doterajšie udalosti, ktoré by existenciu tohto priateľského vzťahu priamo alebo nepriamo potvrdzovali alebo vyvracali.

26. Dňa 11. júna 2012 bol v týždenníku Trend publikovaný článok „Prezidentov Dobrík“ (viď príloha č. 1), v ktorom sa píše: „Ak vezmeme do úvahy, že sudca L. Dobrík a prezident Ivan Gašparovič sú starí priatelia ešte z H., je to určite „pech“, že sťažnosť [J. Č. proti nečinnosti prezidenta, pozn.] dostal na stôl práve on.“ Výrok je sprevádzaný obrázkom (karikatúrou), na ktorom sú vyobrazení prezident so sudcom JUDr. Ľubomírom Dobríkom, PhD. v priateľskom objatí, a ktorý tiež poukazuje na ich priateľský vzťah.

27. Dňa 3. septembra 2012 bol rovnako v týždenníku Trend publikovaný článok „Čakanie na Dobríka“ (viď príloha č. 2) sprevádzaný obrázkom (karikatúrou), ktorá vyjadruje, že sudca JUDr. Ľubomír Dobřík, PhD. svojím postupom v konaní o sťažnosti sťažovateľa prezidenta chráni.

28. Uvedené dva články a ich sprievodné ilustrácie boli verejným konštatovaním existencie dlhého priateľského vzťahu medzi sudcom JUDr. Ľubomírom Dobříkom, PhD. a prezidentom, ako aj pochybností o nepredpojatosti sudcu JUDr. Ľubomíra Dobříka, PhD.

29. Dodnes sme nezaznamenali, že by sudca JUDr. Ľubomír Dobřík, PhD. pravdivosť týchto zverejnených informácií o jeho priateľskom vzťahu k súčasnému prezidentovi a tejto zverejnenej polemiky o jeho nepredpojatosti niekedy poprel alebo sa voči nej inak verejne ohradil, či už formou tlačovej správy Ústavného súdu SR alebo inak, a to napriek tomu, že tieto skutočnosti (pokiaľ nie sú spoľahlivo vyvrátené) zakladajú veľmi významné pochybnosti o jeho nepredpojatosti v konaní o sťažnosti sťažovateľa proti prezidentovi.

30. Za jeden z vonkajších prejavov predpojatosti sudcu JUDr. Ľubomíra Dobříka, PhD. možno považovať aj to, akým spôsobom ako sudca spravodajca postupoval v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa:

(a) Po prvé, napriek opakovaným žiadostiam o prednostné prerokovanie sťažnosti bola sťažnosť predbežne prerokovaná a prijatá na ďalšie konanie až 12. septembra 2012, čo bolo viac ako 10 mesiacov od jej podania. Počas tohto obdobia sa pritom nevyskytla a ani nehrozila žiadna skutočnosť, ktorá by mohla mať akýkoľvek dopad na rozhodnutie Ústavného súdu o prijatí. Napriek medializovaným vyhláseniam, že dôvodom tohto odkladu predbežného prerokovania sťažnosti bolo začatie konania o výklad Ústavy pod sp. zn. PL. ÚS 4/2012 a čakanie na jeho výsledok, nakoniec k prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie došlo aj tak ešte pred skončením uvedeného konania o výklad Ústavy, takže viac ako

10-mesačné otáľanie s predbežným prerokovaním sťažnosti sa v tomto svetle ukazuje ako neodôvodniteľné. Rovnako nikdy nebolo zdôvodnené, prečo Ústavný súd nevyhovел žiadostiam o prednostné prerokovanie.

(b) Po druhé, sudca spravodajca JUDr. Ľubomír Dobrík nás dňa 14. februára 2012 vyzval, aby sme sa vyjadrili k písomnému stanovisku prezidenta zo dňa 7. februára 2012, ktoré nám bolo doručené s výzvou, a to v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Aj keď sme nakoniec stanovisko sťažovateľa v tejto lehote stihli pripraviť a doručiť Ústavnému súdu, s takouto extrémne krátkou lehotou na podanie písomného vyjadrenia sme sa dosiaľ v našej profesionálnej praxi nestretli. Skutočnosťou, ktorá v tejto súvislosti nasvedčuje o predpojatosti sudcu JUDr. Ľubomíra Dobríka, PhD. je, že z písomného vyjadrenia prezidenta zo dňa 7. februára 2012 vyplýva, že jemu bola poskytnutá podstatne dlhšia lehota na vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľa, nakoľko o vyjadrenie ho Ústavný súd požiadal 1. decembra 2012 a prezident svoje vyjadrenie doručil Ústavnému súdu až 14. februára 2012. Takéto rozdielne zaobchádzanie s účastníkmi konania zo strany sudcu spravodajcu je právne neodôvodniteľné inak ako jeho predpojatosťou.

(c) Po tretie, sudca JUDr. Ľubomír Dobrík v tejto veci ako spravodajca postupoval tak, že nielen neprihliadal na žiadosti o prednostné prerokovanie sťažnosti, ale nezabezpečil ani to, aby k predbežnému prerokovaniu sťažnosti došlo v poradí, v ktorom na Ústavný súd napadla. Pritom z § 26 ZoUS vyplýva, že Ústavný súd sa pri prerokúvaní vecí musí riadiť poradím, v akom mu veci došli, s výnimkou prípadov prednostného prerokovania vecí z dôvodu naliehavosti. Z tlačových správ o rozhodovacej činnosti III. senátu Ústavného súdu SR po podaní sťažnosti vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa bola predbežne prerokovaná výrazne neskôr ako mnoho iných podaní, ktoré na Ústavný súd napadli neskôr ako táto sťažnosť.

31. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že aj vo vzťahu k sudcovi JUDr. Ľubomírovi Dobríkovi, PhD. existujú významné a dosiaľ spoľahlivo nevyvrátené okolnosti zakladajúce objektívne pochybnosti o jeho nepredpojatosti. V dôsledku týchto skutočností je dôvodná obava, že jeho rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa nebude nestranné, a že sa takým ani nebude javiť. Preto by sudca JUDr. Ľubomír Dobrík, PhD. mal byť z rozhodovania v tejto veci vylúčený.

(E) NÁVRH ROZHODNUTIA

Na základe vyššie uvedených dôvodov si sťažovateľ dovoľuje navrhnúť Ústavnému súdu, aby vydal nasledovné UZNESENIE:

„Sudcovia Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Ján Auxt a JUDr. Ľubomír Dobřík PhD. sú vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 427/2012.“»

Sudca Ľubomír Dobřík vo svojom vyjadrení z 21. novembra 2012 k námietke predpojatosti sťažovateľa okrem iného uviedol:

«... bola mi predložená námietka predpojatosti sťažovateľa doc. JUDr. J. Č., PhD. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorú uplatnil podľa ustanovenia § 28 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Uvádzané skutočnosti o mojom profesnom postupe a o miestach, kde sme sa mali údajne stretnúť s pánom prezidentom, sú faktografické, neúplné a boli publikované v predchádzajúcom období a sťažovateľ ich podľa môjho názoru použil účelovo až v snahe ovplyvniť rozhodovanie senátu III. ÚS 20. novembra 2012.

Sťažovateľ zabudol podotknúť, že už od roku 1973 bol pán prezident mojim pedagógom (katedra trestného práva, kriminalistiky a kriminológie Právnickej fakulty Univerzity Komenského) a zaiste aj pedagógom sťažovateľa (ale v iných časových dimenziách). Pre čistotu veci treba povedať, že členstvo pedagógov na tejto katedre u sťažovateľa a pána prezidenta trvá dosiaľ.

Uvádzané skutočnosti sú zrejme založené na námietkach bývalej pani ministerky spravodlivosti, ktorá ich rada používala, keď potrebovala ovplyvniť zloženie najmä pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“).

Ďalšia časť námietok sa vzťahuje na procesné lehoty v spise, čo ponechávam na posúdení námietkovému senátu, bez toho, aby sťažovateľ namietol konkrétne porušenie príslušných ustanovení upravujúcich konanie o sťažnosti pred ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplývajúce zo zákona o ústavnom súde alebo OSP.

V tretej časti sťažovateľ vychádza z článku a „informácií“ pána L. doplnenými karikatúrami pán „D.“, ktoré ma vykresľujú ako „priateľa z mokrej štvrte (poháriky a fľaše)“ a „nohsleda“ pána prezidenta, ktorým účelovo dokumentuje svoju námietku a ktorú pripojil v prílohe námietky.

K tejto veci uvádzam, že takto kombinovaný útok dosiahol svoj efekt, t. j. ovplyvnenie zloženia senátu podľa prania sťažovateľa a vzbudil u mňa stav, ktorý mi bráni konať vo veci sťažovateľa bez predpojatosti voči jeho osobe.

Záverom uvádzam, že vyššie uvedený a dokumentovaný mediálny tlak, ktorý musí verejný činiteľ bez ďalšieho prijímať „až po svoj hrob“, v spojení s nedôverou sťažovateľa u mňa navodil taký stav, že sa necítim oprávnený rozhodovať nezaujate vo veci sťažovateľa a podľa § 28 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde vyhlasujem svoju predpojatosť vo veci sťažovateľa.»

Sudca Ján Auxt vo svojom vyjadrení z 21. novembra 2012 k námietke predpojatosti sťažovateľa najmä uviedol:

«Dňa 14. novembra 2012 bolo Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) doručené podanie právneho zástupcu doc. JUDr. J. Č., PhD. (ďalej len „sťažovateľ“), z obsahu ktorého vyplýva, že: „Dozvedeli sme sa informáciu, že Vaša blízka osoba... bola údajne nedávno prijatá na miesto prokurátora Okresnej prokuratúry v B., na ktoré má v blízkej budúcnosti nastúpiť“.

Dňa 15. novembra 2012 bola právnym zástupcom sťažovateľa ústavnému súdu doručená „Námietka predpojatosti...“ proti mne a sudcovi Ľubomírovi Dobríkovi, ktorú sťažovateľ vo vzťahu k mojej osobe odôvodnil tým, že osoba, ktorá mala byť „prijatá na miesto prokurátorky“, je moja..., a bolo už uvedené aj jej správne meno, pričom dôvody námietky boli ďalej rozvádzané o údajný (nekonkretizovaný) môj vzťah so „súčasným vedením prokuratúry“, čo deklaroval skutočnosťou, že:

„súčasnú vedenie prokuratúry vždy zastávalo negatívny postoj k ustanoveniu sťažovateľa do funkcie generálneho prokurátora. Tento postoj sa konkrétne prejavil aj iniciovaním konaní na Ústavnom súde vedených pod sp. zn.:

(a) PL. ÚS 95/2011 (návrh zatupujúceho generálneho prokurátora na vyslovenie nesúladu zákona s ústavou, ktorého výsledkom v prípade úspechu by bola neplatnosť zvolenia sťažovateľa za kandidáta na vymenovanie do funkcie generálneho prokurátora); a

(b) IV. ÚS 433/2012 (sťažnosť bývalého generálneho prokurátora a súčasného námestníka generálneho prokurátora, ktorou napadol okrem iného aj platnosť voľby sťažovateľa za kandidáta na vymenovanie do funkcie generálneho prokurátora zo dňa 17. júna 2011).“

na základe čoho má sťažovateľ „dôvodnú obavu, že sudca JUDr. Ján Auxt by z vd'ačnosti za privilegium, ktorého sa rozhodnutím súčasného vedenia prokuratúry dostalo jeho blízkej osobe, mohol pri svojom rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa uprednostniť záujmy súčasného vedenia prokuratúry (ktoré sú identické so záujmami prezidenta ako druhého účastníka konania).“, pričom táto predpojatosť sa už aj prejavila, a to konkrétne: „Za jeden z objektívnych prejavov predpojatosti sudcu JUDr. Jána Auxta považujeme jeho konanie, resp. nekonanie v súvislosti s odlišným stanoviskom v konaní IV. ÚS 433/2012 o sťažnosti bývalého generálneho prokurátora...“

K citovaným tvrdeniam sťažovateľa podávam nasledovné vyjadrenie:

Je pravdou, že moja... bola 5. júna 2012 po splnení všetkých zákonných predpokladov a podmienok prijatá na Okresnú prokuratúru B., pričom do tohto konania (procesu) som nijakým spôsobom nezasahoval, neviem, akým spôsobom bol výber realizovaný, ani som sa o to nikdy nezaujímal, moja... je dospelá osoba a svoje záležitosti si rieši sama.

Sťažovateľ odôvodňuje úspech tohto výberu údajným „privilegiom“, ktorého sa mojej... dostalo a za ktoré mám byť „vd'ačný súčasnému vedeniu prokuratúry“, o ktorom je všeobecne známe, že zastáva negatívny postoj k ustanoveniu sťažovateľa do funkcie generálneho prokurátora.

Neviem sa vyjadriť k údajnému „privilegiu“, ktorého sa malo dostať mojej..., pretože sťažovateľ neuviedol nie konkrétne o citovanom „privilegiu“, ani o mojich vzťahoch so „súčasným vedením prokuratúry“, a taktiež neviem, ako toto súvisí s prejednávanou vecou, ale to, čo má slúžiť na podporu tvrdení sťažovateľa, v skutočnosti dokazuje, že opak je pravda.

Ako dôkaz uvádzam nasledovné:

a) v sťažovateľom označenej veci sp. zn. PL. ÚS 95/2011, v ktorej ústavný súd rozhodoval o návrhu prvého námestníka generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľ“) na začatie konania o súlade niektorých ustanovení zákona č. 153/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a o zmene niektorých zákonov, s Ústavou Slovenskej republiky, bolo nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 95/2011 z 5. októbra 2011 rozhodnuté, že návrhu navrhovateľa sa nevyhovuje.

Rovnako ako väčšina sudcov pléna ústavného súdu, aj ja som hlasoval za toto rozhodnutie, teda proti návrhu „súčasného vedenia prokuratúry“, a pri rozhodovaní v citovanej veci som sa riadil svojím vedomím a svedomím, bez toho, aby som uprednostnil záujmy súčasného vedenia prokuratúry, tak ako to tvrdí sťažovateľ, z čoho teda vyplýva, že tvrdenia sťažovateľa sú nepravdivé a sú iba obyčajným výmyslom proti mojej osobe pre účel zdiskreditovať ma,

b) vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 433/2012, v ktorej podľa tvrdenia sťažovateľa sa moja „predpojatosť... už aj konkrétne prejavila“ v tom, že v predmetnej veci som neprimerane dlho vypracovával odlišné stanovisko, v dôsledku čoho predmetné rozhodnutie ústavného súdu, ktoré bolo vydané 23. augusta 2012, sa stane právoplatným len v najbližších dňoch napriek tomu, že bolo vydané už pred tromi mesiacmi, a keďže toto rozhodnutie znie v neprospech bývalého generálneho prokurátora, „zdržiavanie nadobudnutia jeho právoplatnosti bolo v súlade s jeho záujmom, ktorý je zhodou okolností totožný so záujmom prezidenta v konaní o sťažnosti sťažovateľa“.

Rovnako ani v tejto veci nemá sťažovateľ pravdu, o čom svedčí nasledovné:

Je pravdou, že k rozhodnutiu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 433/2012 z 23. augusta 2012 som dal odlišné stanovisko, pričom spisový materiál spolu s odôvodnením rozhodnutia mi bol predložený pre účel vypracovania odlišného stanoviska až 4. októbra 2012 o 12.25 h, hoci vo veci bolo rozhodnuté 23. augusta 2012, a je všeobecne známe, že odlišné stanovisko sa môže vypracovať až po konečnej úprave všetkých dôvodov rozhodnutia a po jeho podpísaní predsedom senátu. Ja som odlišné stanovisko vypracoval 7. novembra 2012, pričom v čase od 7. októbra 2012 do 22. októbra 2012 som v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 94/2006 Z. z. absolvoval plánovanú preventívnu rehabilitáciu. Teda stanovisko som

vypracoval v priebehu 12 pracovných dní a i keď citované rozhodnutie nie je ešte do dnešného dňa právoplatné, nie je to z dôvodu, že vypracovanie odlišného stanoviska mi trvalo „dlho“, čo je podľa tvrdenia sťažovateľa v záujme bývalého generálneho prokurátora a prezidenta Slovenskej republiky, ale z toho dôvodu, že spisový materiál mi bol predložený sudcom spravodajcom až po uplynutí 6 týždňov od rozhodnutia.

Pre sťažovateľa, ktorý očakáva, že v predmetnom odlišnom stanovisku budem hájiť záujem bývalého generálneho prokurátora, uvádzam, že môj návrh v senáte bol, a toto tvrdenie tvorí aj obsah odlišného stanoviska, aby vec bola prijatá na ďalšie konanie a aby ústavný súd rozhodoval po prijatí veci na ďalšie konanie a v rámci konania aby boli objasnené skutkové okolnosti, ktoré ústavný súd v čase rozhodovania podľa môjho názoru nemal dostatočne objasnené a preukázané, pričom citujem z odlišného stanoviska; „Až na základe takéhoto objasnenia veci, resp. vykonania dôkazov, mal ústavný súd rozhodovať o opodstatnenosti, resp. neopodstatnenosti sťažovateľových (JUDr. D. T., pozn.) námietok.“ - koniec citátu.

Čo sa týka môjho vzťahu k druhému účastníkovi konania (prezidentovi Slovenskej republiky), sťažovateľ ho taktiež nekonkretizoval, z jeho námietky vyplývajú len všeobecné informácie, no i napriek tomu prehlasujem, že nemám žiadny vzťah k tomuto účastníkovi, ani som nikdy nemal, nebol ani mojím pedagógom, ani ma nevymenoval do funkcie sudcu ústavného súdu.

Do pozornosti sťažovateľovi dávam aj skutočnosť, ktorá súvisí s prejednávanou vecou, a to je samotná sťažnosť sťažovateľa, ktorú podal ústavnému súdu 7. novembra 2011. Túto sťažnosť predložil sudca spravodajca na predbežné prerokovanie 4x, pričom rozhodovanie o nej bolo na neverejných zasadnutiach senátu konaných 31. januára 2012, 6. marca 2012, 19. júna 2012 a 3. júla 2012 vždy odročené, a to na základe najmä mojej argumentácie, že vec je potrebné prijať na ďalšie konanie, a že nie je dôvod na procesný postup podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), v dôsledku čoho bola táto sťažnosť nakoniec uznesením sp. zn. III. ÚS 427/2012 z 12. septembra 2012 aj prijatá na ďalšie konanie.

Rovnako aj na neverejnom zasadnutí tretieho senátu konanom 13. novembra 2012, kedy senát realizoval prípravu verejného ústneho pojednávania, ktoré sa malo konať 20. novembra 2012, moja argumentácia okrem iných výhrad k predloženému návrhu sudcu spravodajcu spočívala aj v tom, že doba, ktorá uplynula od predloženia návrhu na vymenovanie generálneho prokurátora prezidentovi, je neprimerane dlhá (som presvedčený, že o obsahu predloženého pracovného materiálu, minimálne o jeho výroku, bol mne neznámou nelegálnou formou sťažovateľ upovedomený, a jeho reakcia na tento materiál je podanie námietok voči mne a sudcovi spravodajcovi).

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ podal tieto námietky proti mojej osobe úplne na nepodložených a nepravdivých skutočnostiach, a to len v úmysle privodiť mi nepriazeň a vyvolať škandál okolo mojej osoby, čo ja hodnotím ako útok na moju osobu, ktorá okolnosť mi od tohto okamihu bráni, aby som pri rozhodovaní tejto veci postupoval tak, ako doteraz, to znamená nezaujato a nestranne, ktorou skutočnosťou vznikli dôvody môjho vylúčenia z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci, a preto v zmysle § 27 ods. 2 zákona o ústavnom súde upovedomujem predsedníčku ústavného súdu o dôvodoch vylúčenia mojej osoby z výkonu sudcovskej funkcie, pretože existujú pochybnosti o mojej nepredpojatosti, a žiadam, aby vec bola podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde predložená v súlade s platným rozvrhom práce príslušnému senátu ústavného súdu na rozhodnutie o podaných námietkach sťažovateľa a o dôvodoch vylúčenia z výkonu sudcovskej funkcie, a navrhujem:

- námietky sťažovateľa ako neopodstatnené zamietnuť,*
- sudca Ján Auxt je na základe oznámených dôvodov vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 427/2012.»*

II.

Podľa § 27 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sudca je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer

k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nepredpojatosti.

Podľa § 28 ods. 1 zákona o ústavnom súde účastník konania môže vyhlásiť, že niektorého zo sudcov odmieta pre jeho predpojatosť. Ak dôvody, ktoré vedú k vyhláseniu o odmietnutí sudcu pre jeho predpojatosť, vznikli do začiatku ústneho pojednávania, môže ju účastník konania vyhlásiť najneskôr na začiatku ústneho pojednávania. Ak dôvody, ktoré vedú k vyhláseniu o odmietnutí sudcu pre jeho predpojatosť, vznikli v priebehu prvého ústneho pojednávania, môže ju účastník konania vyhlásiť bez zbytočného odkladu. Na neskoršie vyhlásenie o odmietnutí sudcu pre predpojatosť sa neprihliada a ústavný súd už o ňom nerozhoduje.

Podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ide o rozhodovanie v pléne ústavného súdu, o vylúčení sudcu pre jeho predpojatosť rozhodne plénum ústavného súdu; odmietnutý sudca nehlasuje. Ak ide o rozhodovanie v senáte ústavného súdu, o vylúčení sudcu pre predpojatosť rozhodne iný senát; odmietnutý člen senátu nehlasuje. Pri rovnosti hlasov rozhoduje hlas predsedajúceho.

Predsedníčka ústavného súdu predložila námietku predpojatosti sťažovateľa na rozhodnutie IV. senátu ústavného súdu v zmysle čl. IV bodu 1 rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2012 (sp. zn. Spr 165/2012), podľa ktorého o vylúčení sudcu pri rozhodovaní v senáte podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhoduje IV. senát, ak ide o sudcov III. senátu.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny

poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97, III. ÚS 188/2011).

Ústavný súd v zhode s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Piersack v. Belgicko – rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 1. októbra 1982) skúma neustrannosť sudcov z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska neustrannosti, t. j. zisťuje osobné presvedčenie a subjektívny vzťah namietaného sudcu k prerokúvanej veci, a z objektívneho hľadiska neustrannosti, t. j. zisťuje, či sú v posudzovanom prípade poskytnuté dostatočné záruky na vylúčenie akejkoľvek pochybnosti o neustrannosti sudcu, ktorý má o veci rozhodovať. V prípade subjektívneho hľadiska neustrannosti sa neustrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu o opak.

Z uvedeného vyplýva, že sa nemožno uspokojiť len so subjektívnym hľadiskom neustrannosti, ale treba skúmať, či sudca poskytuje záruky neustrannosti aj z objektívneho hľadiska. Objektívna neustrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho hľadiska sudcu, ale podľa vonkajších objektívnych skutočností. Pri posudzovaní objektívnej neustrannosti platí tzv. teória zdania, v zmysle ktorej nestačí, že sudca je subjektívne neustranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach účastníkov, avšak podľa objektívnych symptómov. Sudca môže byť subjektívne absolútne neustranný, ale i napriek tomu môže byť jeho neustrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie, ktoré postupne vo veci vykonával, alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, k účastníkom konania, ich právnym zástupcom, svedkom a pod. Z tohto hľadiska nemusí byť rozhodujúce to, že sudca sa k návrhu na jeho vylúčenie vyjadril v zmysle, že sa vnútorne necíti byť zaujatý. Rozhodujúce nie je jeho stanovisko, ale existencia objektívnych skutočností, ktoré vzbudzujú pochybnosť o jeho neustrannosti v očiach strán a verejnosti (m. m. III. ÚS 158/08).

Aplikujúc uvedené právne názory na posudzovanú vec ústavný súd konštatoval, že sťažovateľom uplatnené námietky predpojatosti obsahujú aj také skutočnosti, ktoré pri skúmaní neustrannosti oboch namietaných sudcov z objektívneho hľadiska nemožno považovať v konkrétnych okolnostiach konania vedeného pod sp. zn. III. ÚS 427/2012 za neopodstatnené (objektívne nepodložené). Tieto skutočnosti by však same osebe zrejme

nepostačovali na presvedčivý záver o ich vylúčení z rozhodovania predmetnej veci, a to aj vzhľadom na obsah vyjadrení sudcu Ľubomíra Dobríka a sudcu Jána Auxta k argumentácii sťažovateľa. Za daných okolností boli pre rozhodnutie ústavného súdu podstatné tie časti vyjadrení oboch namietaných sudcov, z ktorých zjavne vyplýva, že sa necítia byť pri rozhodovaní predmetnej veci nestranní zo subjektívneho hľadiska.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na tú časť vyjadrenia sudcu Ľubomíra Dobríka, v ktorej konštatuje, že *„uvedený a dokumentovaný mediálny tlak... v spojení s nedôverou sťažovateľa“* navodil u neho *„taký stav, že sa necítim oprávnený rozhodovať nezaujate vo veci sťažovateľa a podľa § 28 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde vyhlasujem svoju predpojatosť vo veci sťažovateľa“*.

Obdobne sudca Ján Auxt v záverečnej časti svojho vyjadrenia sťažovateľom uplatnené námietky proti svojej osobe hodnotí *„ako útok na moju osobu, ktorá okolnosť mi od tohto okamihu bráni, aby som pri rozhodovaní tejto veci postupoval tak, ako doteraz, to znamená nezaujato a nestranne, ktorou skutočnosťou vznikli dôvody môjho vylúčenia z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci, a preto v zmysle § 27 ods. 2 zákona o ústavnom súde upovedomujem predsedníčku ústavného súdu o dôvodoch vylúčenia mojej osoby z výkonu sudcovskej funkcie, pretože existujú pochybnosti o mojej nepredpojatosti, a žiadam, aby vec bola podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde predložená v súlade s platným rozvrhom práce príslušnému senátu ústavného súdu na rozhodnutie o podaných námietkach sťažovateľa a o dôvodoch vylúčenia z výkonu sudcovskej funkcie“*.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zohľadňujúc skutočnosti uvedené v podaní sťažovateľa z 15. novembra 2012 a predovšetkým akceptujúc obsah vyjadrení oboch namietaných sudcov v zhode so svojou doterajšou judikatúrou v obdobných veciach (napr. IV. ÚS 99/2012) rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2012